

[Niels Frederiksen.]

Angaaende Spørgsmaalet om at tage hele Reformen op til en Ændring efter de Krav, der blev stillet fra det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersens Side, maa jeg sige, at jeg ikke finder, at Tiden er inde hertil, idet Forholdene i Landbruget er saaledes, at en kontant Køber til Jordarealer er nødvendig. Efter de faldne Udtalelser er jeg heller ikke helt klar over, af hvilken Beskaffenhed det i Landstinget indgaaede Forlig er. Det ærede Medlem Hr. Ulrich fastslog jo, at Udstykningen fremtidig ikke skal foregaa efter Loven af 4. Oktober, medens det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen mente, at Forliget gik ud paa, at der skulde være Valgfrihed for Ungdommen, hvilket han fandt rigtigst. Men nu kan vi jo se, hvordan det forholder sig, naar Forslaget kommer til at foreligge.

Jeg synes ikke, at det ærede Medlem Hr. Ulrich har Ret i, at Erfaringerne ved Opkøb af Jord i Sønderjylland som Støtteforanstaltning til Opnaaelse af Akkordordninger virker afskrækkende. Forholdene ligger saaledes dernede, at de Opkøb, der indtil nu er foretaget, og som beløber sig til 250 000—270 000 Kr., omfatter spredte Parceller, godt beliggende, de bedste Udstykningsarealer, der nogen Sinde er blevet tilbudt i de sønderjydske Landsdele — det tør jeg sige uden paa nogen Maade at overdrive —, og det til Priser, som man fra alle Sider erkender ligger mellem 15 og 20 pCt. over den sidste Jordværdiansættelse. Det forekommer mig, at hvis der er en Fremtid for Udstykning i Danmark, vil de Arealer, vi dér har erhvervet, sikkert finde Udnytttere, naar Tiden bliver til det. Men samtidig gør jeg dog opmærksom paa, at alle de Akkordordninger, der foreligger som Begrundelse for Jordkøbene, bygger paa dette, at hvis en Landbruger sælger 10—20 Tdr. Land mod kontant Betaling og derved bliver i Stand til at nedskrive sin Pantegæld ved at købe Kreditforeningsobligationer for de kontante Penge til de nuværende Kurser, har han indtil nu kunnet regne med at faa Gælden nedsat ekstra med 5 000 Kr. for hver 10 000 Kr. kontant, han har kunnet købe Obligationer for. Jeg kan ikke se rettere, efter alt hvad der foreligger, end, at det vilde være ønskeligt, om man kunde sanere Landbrugets Gældsforhold ved at stille til Raadighed de Renteindtægter, Jordfonden raader over, eller en Del af dem, og derved efterkomme de mangfoldige Krav fra Landets forskellige Egne, hvorfra der stadig kommer Forespørgsler, om der er Købere paa Markedet.

Med disse Ord skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling, idet jeg advarer imod, at man i den nuværende Situation benytter dette Lovforslags Behandling til at optage hele den principielle Debat om Brugsformerne. Det, det gælder om i Øjeblikket, er at erhverve de Arealer, der udbydes. Vi kan saa senere tale om, efter hvilke Principper de skal udstykkes. Den Udstykning, der i Øjeblikket vil komme til at foregaa, er saa minimal, at den principmæssigt ingenting betyder, og den bør derfor ikke forhindre, at en saadan praktisk Kriseforanstaltning som den foreslaede gennemføres.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg takker de to ærede Ordførere for Socialdemokratiet og det radikale Venstre for deres Tilslutning til Lovforslaget, og jeg beklager, at jeg ikke kan udstrække min Tak ogsaa til de to andre ærede Ordførere. Jeg finder ingen Anledning til at komme ind paa en længere Diskussion eller Drøftelse af de principielle Optættelser angaaende Udstykningsformerne, hvad Ordførerne jo heller ikke gjorde, men jeg maa dog sige til det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, der udtalte, at Venstre indtog det Standpunkt, det nu har indtaget i lang Tid, nemlig at kræve Ligestilling for de to Former ved Starten, at denne lange Tid kun er 2 Aar, og at Venstre jo i 10—11 Aar har været enig med os i at gennemføre Lovforslag; hvis Resultater nøjagtigt falder sammen med det, der vil ske, hvis vi vedtager det foreliggende Lovforslag. Det er først det sidste Par Aar, Venstre har indtaget et Standpunkt, fuldkommen modsat det, det har indtaget i de 11 forudgaaende Aar, og jeg forstaar ikke rigtigt, at de to ærede Ordførere for Venstre og de Konservative ikke har nogen Interesse for § 3. Det er jo kendt af alle, at ikke mindst de Herrer indenfor disse to Partier Gang efter Gang har talt om Landbrugets store Vanskeligheder, men naar der saa kommer et Forslag, som dog vil have nogen Betydning i Praksis for en Række Landmænd i Retning af en Sanering af deres Gældsforhold, som ofte er saaledes, at de ikke kan klare sig, saa vil man ikke yde sin Medvirken til Gennemførelsen deraf. Det forstaar jeg ikke, men det tyder jo ikke paa, at den Interesse, man nærer for Landbruget, er slet saa stor, naar det drejer sig om at gennemføre praktiske Foranstaltninger til Lindring af Vanskelighederne, som naar det kun drejer sig om at tale om Landbrugets Vanskeligheder her fra Talerstolen eller ude omkring i Landet.